

Vieri Malovac

Životopis

Moje druženje s klubom počinje krajem ljeta 1970. Godine.

Naravno, već na ulazu stoji trener Frane Kazija. Nasmješten, ljubazan, a oko nas živost. Veslači treniraju, Gradsko kupalište puno kupača.... I tako je krenulo. Treninzi, a to je značilo puno trčanja, veslanja u joli, teretana i košarka prije ili poslije treninga. Pozitivno i poticajno ozračje.

Prvi odlazak na regatu? Rovinj 1971. Godina.. Jola, prvo mjesto i lovorov vjenac za ekipu. Pula, i Kvarnerska u Rijeci također prva mjesta i lovorovi vjenci. Vraćajući se s regata, bili smo puni vjenaca prebačenih preko prova čamaca. Naravno, sad sam veslao u starijim ali pravim čamcima. U to vrijeme medalje se na lokalnim regatama nisu djelile.

Tijekom sezone, preuzeo nas je trener Boris Tučić. Borislav Perožić (Pero) i ja trenirali smo dubl. Lijepo nam je išlo, bili smo jako zadovoljni. Ali, Igrajući nogomet u klubu, šutnuo sam loptu preko ograde na prolaz za kupače. Vratio sam loptu i sa zidića doskočio na loptu . Pri doskoku sam pao i iščaošio zglob lijeve šake. Mirovanje tri tjedna. Kad sam se vratio, Tučić me stavio u skif da se oporavim.

Veslao sam ga cijelu 1972. Godinu. Bio sam zadovoljan. Goran Goić i Krešo Babin su mi u tom periodu puno značili. Na treninzima smo se stalno nadmetali tko je bolji, na pripremama i regatama uvijek zajedno. Pravi prijatelji. Tako je ostalo do danas. Na pripremama za svjetsko u Milanu, Tučić mi je rekao da sam toliko napredovao da me uzima na svjetsko kao rezervu da steknem iskustvo. Iznenadio me, divno!!!

Godine 1973. krenuli smo s ciljem da odemo na juniorsko svjetsko prvenstvo u četvercu s kormilarom. Pobjeđivali smo na svim domaćim i međunarodnim regatama osim u Brnu. Tamo smo prvi dan bili uvjerljivo najbolji. Drugi dan se pred utru digao vjetar, valovi su bili takvi da smo bili puni vode. Dovukli smo se do cilja i bili peti. Imali smo pogrešan čamac. Naravno, i to je dio draži našeg spota. Na svjetsko u Notinghamu pad forme nas je udaljio od dobrog rezultata. Talijani, koje smo pobijedili na Bledu bili su treći. Šteta!

Iduća, 1974. godina, bila je prva seniorska. Mislili smo da će, kao prijelazna, biti manje uspješna. Odlasci na regate su nas veselili. Naročito Bled, gdje smo svaki slobodni trenutak koristili da igramo mini golf i da jedemo divne kremšnite. Treninzi su bili dobri, mi aktivni i na iznenađenje svih, postali smo prvaci Hrvatske u Vukovaru i drugi na prvenstvu Juge u Beogradu. Kad me, nakon utrke, novinar pred TV kamerom upitao koji cilj imam iduće godine, rekao sa da želim biti prvi.

I tako je i bilo. Godina 1975. Željko Marenčić (Mara), Željko Brnčić (Brnjac), Boris Tučić jr. (Buči) i Vieri Malovac (Cuki), ja . Dobra ekipa u klubu i izvan kluba. Počeli smo u četvercu sa kormilarom. Na regatama se ganjali s Krkom i Gusarom. Utrke na nož, razlike male. Zajedno smo putovali na neke regate. Ali nakon Otvorenog prvenstva Njemačke u Munchenu vraćamo se kući i Tučić nas seli u četverac bez. Tu smo našli sebe.

Pripremali smo se i trenirali do odlaska u Prag. Tamo nas je čekao posuđeni čamac koji je kormilo imao umjesto na jedinici, na štrokeru. Svi su prihvatili da, obzirom na iskustvo na kormilu, da ja budem štroker. Tako je ostalo do kraja sezone. Za prvenstvo države, Tučić i Kazija su nas posebno pripremali. Tom pobjedom otišli smo na prvensrvo Balkana u Grčku, u Ionaninnu. Tamo smo, nakon vrlo dramatične utrke postali prvaci Balkana. Dva mjeseca kasnije, saznao sam da je o našem uspjehu pisalo i u njemačkom sportskom tisku.

Iduće godine, 1976. ekipu su napustili Brnjac zbog studija i Buči koji je zaveslao u skifu. Došle su „gliste“ Tomo Barić i Marin Juričev. Dobri prijatelji. Ozračje je bilo odlično, stalno smo bili zajedno u klubu kao i izvan njega. Zato ni rezultati nisu izostajali. Mara i ja prvaci Hrvatske u dvojcu bez. Sezona duga ali i dalje stalno na vrhu. Prvaci države u četvercu bez kormilara i treći na Balkanu u Beogradu..

Naravno, 1977. Godine, kao i svake godine do tada, gliste u vojsku a nama došli Dario Vukić (Vuk) i Jure Ferri. Prvi snagator, jak ko bik, drugi profinjeniji, pomalo filozof. Ali, kao ekipa, mi i dalje odlični. PH u Splitu posebno pamtim. Za vrijeme utrke, jedan gliser nas je skoro potopio. Ali ipak smo uspjeli i došli prvi. Došao nam je čestitati i trener Gusara. Mara se tako izderao na njega da se čovjek glasno priupitao što bi tek bilo da smo izgubili. Eto, sitna anegdota. I, uvijek volim napomenuti da smo te godine u Jajcu, na državnom imali dvanaest četveraca bez u konkurenciji. Opet prvi i treći na Balkanijadi u Sofiji.

Godina 1978. počela je sa zdravstvenim problemima. Koljena otekla, dugi oporavak. Ostatak sezone sam bio aktivan samo na lokalnim regatama. Nastupao sam u raznim disciplinama, kako je klubu trebalo zbog bodovanja i statusa.

Nakon prestanka regatiranja, do sredine osamdesetih, vodio sam školu veslanja i surađivao s glavnim trenerom Davorom Radovićem.

Na poziv glavnog trenera Dražena Škode, u klub sam se vratio u jesen 2020. godine. Opet u školu veslanja. Velik je interes. Iznenaduje koliko djece želi trenirati veslanje. Upisuju se tijekom cijele godine.

Klub je uspio dobiti sredstva za projekt nabavke novog giga i puno opreme za treniranje. Mene imenovali za nositelja projekta. Lijepo. Zadovoljan sam!

